

Van driewieler tot vloot

**Ijs in de zomer:
een
mobiel legioen**

Dit land van (wereldberoemde) frieten, speculaas en prolines is er ook een van roomijs. Op zonnige dagen rijden over Vlaamse wegen duizenden venters met of zonder begeleidend muziekkje. Een mobiel legioen, dat de snoepers onder ons tot folklore verheft. Dat de zaken kunnen floren, bewees het initiatief van Jozef Laureijs uit Tielrode. 1935: de man ziet er commercie in. Hij bouwt een driewieler om tot een ijsroomkarretje en spant een hond in (foto links). Zijn ijs moet wel lekker zijn en aftrek vinden, want 3 jaar later wordt de driewieler te klein.

Jozef Laureijs schakelt over op paard en kar (foto midden). Eens te meer goed bekeken, want ondanks de oorlogsjaren groeit het gespan uit tot een «vloot» van 7 karretjes en gemotoriseerde driewielers (foto rechts).

Als eigenaar van een ceremoniewagen voor huwelijken komt hij na de oorlog in contact met Maurice Thierens, schoenmaker maar sedert 12 jaar buschauffeur bij een reisagentschap en ook bezitter van een ceremoniewagen. De twee beginnen nauw samen te werken. In 1966, wanneer Jozef Laureijs genoeg krijgt van al dat ijs, neemt vriend

Maurice zijn hele wagenpark over.

Omdat de driewielers voortdurend met motorpecht afrekenen, schakelt Thierens over op 3 auto's. De 7 stuks omvattende vloot wordt in 1975 herleid tot twee stuks. Niet omdat er geen afzet meer is, maar omdat Thierens de stijgende lonen en de sociale lasten niet meer aankan. Vandaag staan bij hem 3 ijsroommachines en 1 machine voor het kiemvrij maken van de «pap». Roomijs bereidt hij volledig met natuurproducten. Maurice bezit nu ook 2 ceremoniewagens om de ongeveer 6 «dode» roomijs-

maanden financieel te vullen. Er komt een aardige cent binnen, maar de werkdagen wegen dan ook dubbel door. Terwijl om 6 u. in de ochtend de machines al beginnen te draaien, worden paarden en karretjes gereedgemaakt. Van 9 u. tot halftwaalf rijden de ceremoniewagens piepjonge paartjes naar en van hun bruiloft. Na dat ceremonieel met borreltje drinken en handjes drukken rots de productie ijs van 12 tot 20 u. gezapig de wegen af.

Bij Thierens geen energiebesparing. Want zo laat moeten de paarden nog worden gevoederd en ver-

zorgd, krijgen karretjes en ijsbakken een schoonmaakbeurt en wordt zelf gevondmaald. De klok slaat elf wanneer Thierens eindelijk in zijn zetel ploft en na een praatje met zijn vrouw naar bed kan. Want om 6 u. draaien de machines alweer en wemelen zijn ogen reeds van de straatbeelden: kinderen aaien het paard en stoppen het een klontje suiker toe, toeristen fotograferen het ijsboergespan.

Lang en hard werken, maar goed gewin. Misschien wel een tip voor jonge werklozen, die vergeefs op zoek zijn naar een baan.